

nych, mających charakter oryginału, a nadto do druków, wydawanych przez władze wojskowe w ich zakresie działania. Druki, przeznaczone dla celów biblioteczných, winny być wykonane na papierze trwałym.

Art. 2. Obowiązek dostarczania druków, odbitych w Państwie, ciąży na zarządzającym zakładem, w którym druk odbito. Obowiązek dostarczania druków, odbitych poza granicami Państwa, a wydanych w Państwie, ciąży na nakładcy (wydawcy).

Art. 3. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, określi liczbę egzemplarzy, która nie może przewyższać dziesięciu, i wymieni zakłady i instytucje, do których druki te mają być dostarczone.

Utwory muzyczne bez tekstu słownego i druki artystyczne będą dostarczone w jednym egzemplarzu Bibliotece Narodowej.

Art. 4. Kto, choćby przez nieogłębność, narusza przepis art. 1 i 2 niniejszej ustawy, lub rozporządzeń, wydanych na podstawie niniejszej ustawy, będzie karany aresztem do czterech tygodni i grzywną do pięciuset złotych lub jedną z tych kar.

Do orzekania w przedmiocie powyższych przestępstw powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Przy skazaniu za naruszenie przepisów art. 1 i 2 niniejszej ustawy należy orzec obowiązek dostarczenia egzemplarzy.

Art. 5. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom Spraw Wewnętrznych i Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie piętnastego dnia po dniu ogłoszenia. Z tą chwilą tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy w przedmiotach, uregulowanych niniejszą ustawą.

Ustawa ta nie narusza w niczem przepisów, przewidujących obowiązek dostarczania druków dla innych celów, niż wymienione w art. 1.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Wł. Zawadzki*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Kierownik Ministerstwa Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego: *B. Żongollowicz*

348.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 18 marca 1932 r.

w sprawie ratyfikacji konwencji handlowej i nawigacyjnej pomiędzy Polską a Turcją, podpisanej w Ankarze dnia 29 sierpnia 1931 r. wraz z protokołem podpisania, listami A i B oraz załącznikiem C.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji konwencji handlowej i nawigacyjnej pomiędzy Polską a Turcją, podpisanej w Ankarze dnia 29 sierpnia 1931 roku wraz z protokołem podpisania, listami A i B oraz załącznikiem C.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższej konwencji i jej załączników Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Wł. Zawadzki*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

349.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 lutego 1932 r.

w sprawie maszynowego wytłaczania znaków stemplowych.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) zarządzam co następuje:

§ 1. W przypadkach, w których, w myśl powołanej ustawy o opłatach stemplowych lub na mocy rozporządzenia wykonawczego, wydanego na jej podstawie, osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty, ma prawo uiszczyć ją — bądź znaczkami stemplowymi bądź

gotówką — bez współdziałania organu urzędowego, jako wymierzającego opłatę stempłową, uiszczenie opłaty może nastąpić również przez wytworzenie znaków stempłowych zapomocą maszyny do stempłowania, według zasad podanych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. Sprzedażą maszyn do stempłowania mają prawo zajmować się tylko osoby, którym na to zezwolił Minister Skarbu. Zezwolenie wymienia typy maszyn, których sprzedaż jest dopuszczalna. Celem uzyskania prawa sprzedaży typu, niewymienionego w zezwoleniach już otrzymanych, należy uzyskać osobne zezwolenie. Uprawnionym do sprzedaży maszyn ma też prawo oddawania ich w najem.

Minister Skarbu może w każdym czasie odwołać zezwolenie.

§ 3. Sygnety, które służą do wytwarzania „znaku stałego” (§ 9 punkt 4), sporządza wyłącznie Mennica Państwowa w ilości, wskazanej przez osobę, uprawnioną do sprzedaży maszyn do stempłowania (§ 2). Te sygnety są własnością Państwa i zostają wydane przez Mennicę Państwową — jedynie do używania — osobom, uprawnionym do uiszczania opłat stempłowych zapomocą maszynowego wytlaczania znaków stempłowych (§ 5).

Należność za używanie ustala Mennica Państwowa. Należność ta ma być uiszczona w kasie Mennicy Państwowej jednorazowo przez osobę uprawnioną do sprzedaży maszyn do stempłowania. Mennica Państwowa uzależnia sporządzenie sygnetów od uprzedniego uiszczenia należności za używanie.

W razie ustania uprawnienia do uiszczania opłat stempłowych zapomocą maszynowego wytlaczania — bądź na skutek odwołania (§ 5 ustęp ostatni), bądź na skutek zrzeczenia się — na płatnik (§ 5 ustęp 1) zwrócić sygnet Mennicy Państwowej w ciągu tygodnia, licząc od dnia, w którym uprawnienie ustało.

§ 4. Sprzedawca (§ 2) ma prawo dokonywać celem reklamy stempłowania pokazowego. W tym celu ma posługiwać się sygnetem, sporządzonym według wzoru, wskazanego przez Ministra Skarbu w zezwoleniu na sprzedaż (§ 2). Również takie sygnety sporządza wyłącznie Mennica Państwowa. Mennica sprzedaje te sygnety osobom, uprawnionym do sprzedaży maszyn do stempłowania.

§ 5. Uiszczanie opłat stempłowych zapomocą maszynowego wytlaczania znaków stempłowych jest dozwolone tylko osobom, którym na to zezwolił Minister Skarbu.

Podanie o udzielenie takiego zezwolenia należy wnieść do Ministerstwa Skarbu. W podaniu należy wymienić: 1) firmę sprzedawcy (§ 2), 2) typ maszyny (§ 2), 3) jej numer fabryczny. Do podania należy załączyć deklarację, w której petent oświadcza, że znane mu są postanowienia niniejszego rozporządzenia i obowiązuje się przestrzegać ściśle postanowień, wydanych przez Ministra Skarbu, a dotyczących się maszynowego wytlaczania znaków stempłowych. Podanie ma być zaopatrzone w adnotację, podpisaną przez sprzedawcę (§ 2), a zawierającą: a) oświadczenie, iż sprzedawca zachowuje dla petenta maszynę, wymie-

nioną w podaniu, b) wniosek co do numeru licencji (§ 6). Podanie, o którym mowa, oraz wymieniona wyżej deklaracja są wolne od opłaty stempłowej (art. 142, punkt 1, ustawy o opłatach stempłowych).

Zezwolenie na uiszczanie opłat stempłowych zapomocą maszynowego wytlaczania znaków stempłowych może być w każdym czasie odwołane.

§ 6. Każde zezwolenie na uiszczanie opłat stempłowych zapomocą maszynowego wytlaczania znaków stempłowych jest zaopatrzone w numer kolejny, zwany „numerem licencji”, składający się z dużej litery oraz z liczby, złożonej z jednej lub dwóch cyfr arabskich.

Ministerstwo Skarbu jednocześnie z doręczeniem zezwolenia płatnikowi (§ 5 ustęp 1) przesyła odpis Mennicy Państwowej, Urzędowi Opłat Stempłowych w Warszawie oraz temu urzędowi, powołanemu do wymierzania opłat stempłowych (urzędowi opłat stempłowych, względnie urzędowi skarbowemu), w którego okręgu petent ma mieszkanie, względnie siedzibę. Mennica Państwowa na wniosek sprzedawcy (§ 2) wydaje mu za potwierdzeniem odbioru sygnet (§ 3), zaopatrzone w numer licencji, wskazany w zezwoleniu i uwidocznia dzień i godzinę wydania sygnetu w „księdze sygnetów stempłowych”, prowadzonej według załączonego wzoru 1.

Sprzedawca nastawia obydwie liczniki maszyny na zero, poczem wmontowuje sygnet w maszynę i unieruchamia jej pokrywę przez zamknięcie drzwiczek, zakrywających „zamek urzędowy” — po uprzednim zasłonięciu okienka w drzwiczkach zapomocą wkładki z miękkiego papieru, zaopatrzonej w pieczęć firmową sprzedawcy (wkładki tymczasowej). Następnie sprzedawca przedstawia maszynę Urzędowi Opłat Stempłowych w Warszawie, składając temu Urzędowi zarazem klucz od zamka urzędowego. Na tym kluczu ma być wyryty numer fabryczny maszyny.

Sprzedawca ma przedstawić maszynę Urzędowi Opłat Stempłowych w Warszawie najpóźniej w ciągu 72 godzin od chwili otrzymania sygnetu. Koniec tego czasokresu, jeśli przypada na dzień wolny od zajęć urzędowych, przesuwa się na najbliższy dzień powszedni.

§ 7. Naczelnik Urzędu Opłat Stempłowych w Warszawie lub funkcjonariusz, przez niego upoważniony, sprawdza, czy stan maszyny i klucza odpowiada przepisom, zawartym w ustępie przedostatnim § 6 oraz czy na taśmie kontrolnej niema żadnych znaków stempłowych, a w razie zadowalniającego wyniku tego badania, otwiera zamek urzędowy i zastąpiwszy wkładkę tymczasową (§ 6 ustęp przedostatni) wkładką z miękkiego papieru, zaopatrzoną w pieczęć urzędową, unieruchamia ponownie pokrywę maszyny. Następnie Urząd Opłat Stempłowych sporządza próbne znaki stempłowe, celem stwierdzenia, czy maszyna działa prawidłowo, a w szczególności, czy znaki stempłowe są wyraźne i ściśle zgodne z wzorem, opisanym w § 9; w tym celu Urząd zużywa całkowicie jedną kartę stempłową (§ 8), którą otrzymuje bezpłatnie na podstawie odpowiedniej deklaracji.

Wykonanie powyższych czynności i ich wynik Urząd stwierdza protokólnie. W protokole mają być

w szczególności wymienione: dzień i godzina przedstawienia maszyny Urzędowi, serja i numer karty stempłowej, użytej do stempłowania próbnego, oraz stan obu liczników po dokonaniu stempłowania próbnego. Próbne znaki należy skasować przez przekreślenie atramentem nakrzyż i załączyć do protokołu. Kartę stempłową Urząd Opłat Stempłowych zaopatruje w adnotację, składającą się z wyrazów: „Próbne stempłowanie” i z numeru licencji, oraz w podpis i pieczęć urzędową i załącza ją do protokołu.

§ 8. Celem uruchomienia maszyny płatnik (§ 5 ustęp 1) nabywa w kasie Urzędu Skarbowego „karty stempłowe”. Istnieją dwie kategorie kart stempłowych: po 500 zł i po 1000 zł. Celem obliczenia ceny potrąca się od iloczynu z pomnożenia ilości nabywanych kart przez 500 zł, względnie 1000 zł, prowizję w wysokości 3%. Przez czas obowiązywania dodatku 10%-go, wprowadzonego ostatnio rozporządzeniem z dnia 6 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 138) cena karty stempłowej po potrąceniu prowizji wynosi 535 zł, względnie 1070 zł.

Karta stempłowa jest sporządzona z kartonu i ma wymiar 3×17 cm., z wahaniami do 1 mm. Jedna strona karty stempłowej jest zadrukowana, a mianowicie w trzech kolorach, z których jeden wiąże się tłem, drugi z oznaczeniem rodzaju i wartości znaku stempłowego, trzeci z numeracją. Kolor pierwszy jest w karcie stempłowej za 500 zł zielony, a w karcie stempłowej za 1000 zł niebieski. Kolor drugi jest w obu kategoriach czerwono-brązowy, kolor trzeci w obu kategoriach czerwony. Tło giloszowe przedstawia desen z linii falistych, przecinających się wzajemnie; środek tła wyobraża rozetę podłużną, składającą się z linii falistych i łamanych. Na rozecie jest umieszczona liczba 500 lub 1000. Nad tą liczbą i pod nią znajduje się skrót: „Zł”. Po lewej stronie rozety znajduje się wyraz: KARTA, po prawej stronie wyraz: STEM-PLOWA. W górnej części karty po lewej stronie i w dolnej części po prawej stronie, na marginesach białych, jest umieszczona numeracja, złożona z dużej litery, wyrażającej serję oraz z liczby, składającej się z sześciu cyfr arabskich.

Celem nabycia kart stempłowych płatnik (§ 5 ustęp 1) składa deklarację, sporządzoną na formularzu według wzoru 1 do § 23 rozporządzenia z dnia 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 713) w brzmieniu § 5 rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 130, poz. 780). W kolumnie pod nagłówkiem „Cena za sztukę”, ma być wpisana kwota 500 zł względnie 1000 zł.

Funkcjonariusz kasy, któremu jest powierzona sprzedaż kart stempłowych, zaopatruje każdą sprzedaną kartę stempłową, przed wydaniem jej nabywcy: w pieczęć urzędową, w datę i w swój podpis; te oznaczenia mają być umieszczone na niezadrukowanej stronie karty stempłowej.

§ 9. Znak stempłowy ma być wytworzony w kolorze czerwonym według załączonych wzorów 2, względnie 3.

Znak stempłowy zawiera:

1) datę stempłowania, odbitą cyframi arabskimi, których krój jest słupkowy, a wysokość wynosi

3,8 mm., składającą się z liczb, które wskazują: dzień, miesiąc i dwie ostatnie cyfry roku;

2) numer znaku stempłowego, odbity cyframi arabskimi, których krój jest słupkowy, a wysokość wynosi 3,8 mm.;

3) kwotę opłaty stempłowej, wyrażoną za pomocą skrótu „Zł” i następujących po nim cyfr arabskich: czterech (wzór 2), względnie pięciu (wzór 3); ostatnie dwie cyfry są od poprzednich dwóch, względnie trzech, oddzielone przecinkiem; cyfry przed przecinkiem oznaczają złote, cyfry po przecinku oznaczają grosze; litery w skrócie „Zł” oraz cyfry mają krój „rondo”, a wysokość liter i cyfr wynosi 6 mm.;

4) znak stały, którego treść jest następująca: W ramce prostokątnej z linii pojedynczej o wymiarze 20×22 mm. znajduje się godło państwowe, umieszczone w otoku, złożonym z zewnętrznej grubszej linii o średnicy 9 mm. i wewnętrznej cieńszej. W górnych kątach prostokąta umieszczony jest numer licencji (§ 6); w kącie lewym znajduje się duża litera, w kącie prawym liczba; litera i cyfry są kroju słupkowego, a wysokość ich wynosi 2 mm. Boczne płaszczyzny ozdobione są ornamentem linjowym o dolnych końcach rozszerzonych. W dolnej części prostokąta znajduje się napis „OPLATA STEMPLOWA”, rozmieszczony w dwóch wierszach, złożony z liter, których krój jest słupkowy, a wysokość wynosi 1,5 mm.

Na jednym papierze wolno wytłoczyć kilka znaków stempłowych, które razem wzięte wyrażają opłatę stempłową, należną w przypadku poszczególnym. Znak stempłowy ma wyrażać tylko kwotę właściwej opłaty stempłowej, bez doliczenia dodatku 10%-owego.

§ 10. Płatnik (§ 5 ustęp 1) ma składać urzędowi skarbowemu użyte karty stempłowe oraz użyte taśmy kontrolne — a mianowicie: w ciągu trzech dni od daty zużycia. Jeżeli od ostatniego złożenia użytej taśmy kontrolnej upłynął kwartał, urząd skarbowy ma prawo zażądać od płatnika niezwłocznego złożenia użytej części taśmy kontrolnej.

§ 11. Płatnik (§ 5 ustęp 1) ma założyć w dwóch egzemplarzach księgę kontroli kart stempłowych na formularzu według wzoru 4. Jeden egzemplarz ma wręczyć urzędowi skarbowemu. Drugi egzemplarz ma okazywać urzędowi skarbowemu przy nabyciu kart stempłowych (§ 8) oraz przy zwrocie kart stempłowych i składaniu taśm kontrolnych (§ 10).

Urząd skarbowy wydaje płatnikowi zaświadczenie o złożeniu egzemplarza księgi kontroli; płatnik ma złożyć to zaświadczenie kasie urzędu skarbowego przy pierwszym nabyciu kart stempłowych.

Wszystkie wpisy w księdze kontroli dokonywane są przez urząd skarbowy, a mianowicie według zasad następujących:

1) Przed rozpoczęciem wpisów w kolumnach umieszcza urząd skarbowy przy nagłówku „Serja obrotów licznika pobocznego” liczbę I (rzymską), a przy nagłówku „Serja obrotów licznika głównego” liczbę 1 (arabską).

2) W przypadkach stempłowania próbnego (§§ 7 i 12) wpisuje urząd skarbowy w kolumnie 1 datę stempłowania próbnego oraz wyrazy: „stempłowanie próbne”.

3) W kolumnie 2 uwidocznią kasa urzędu skarbowego przy każdej sprzedaży kart stemplowych najpierw ilość, sprzedaną w dniu, wskazanym w kolumnie 1, a poniżej łączną ilość sprzedanych kart stemplowych.

4) Skoro suma łączna, uwidoczniiona w kol. 2, dojdzie: przy jednostce obliczeniowej, wynoszącej 500 zł, do 200, a przy jednostce obliczeniowej, wynoszącej 1000 zł, do 100, ma kasa urzędu skarbowego przed dalszemi wpisami w kolumnach wypisać nagłówki: „Serja obrotów licznika pobocznego I” oraz „Serja obrotów licznika głównego 2”.

Po dojściu sumy w kolumnie 2 do 400 przy jednostce 500-złotowej, a do 200 przy jednostce 1000-złotowej umieszcza kasa urzędu skarbowego nowe nagłówki, a mianowicie pierwszy w brzmieniu pierwotnym, drugi z liczbą 3 — i w taki sposób postępuje aż do chwili, gdy suma w kolumnie 2 dojdzie do 9999.

5) Po dojściu sumy w kolumnie 2 do 9999 uwidocznią kasa urzędu skarbowego sprzedaż następnej karty stemplowej w sposób następujący: W kol. 1 wpisuje się, poniżej daty sprzedaży, wyrazy: „karta dopełniająca”, w kol. 2 liczbę 1, poniżej tej liczby łączną ilość wynoszącą 10.000, a w kol. 3 serję i numer owej jednej karty.

Następnie umieszcza kasa urzędu skarbowego następujące dwa nagłówki: „Serja obrotów licznika pobocznego II. Serja obrotów licznika głównego 1”. Poniżej tych nagłówków wpisuje w kol. 1 — 3 ponownie te same dane, które stanowią ostatni wpis w serji I obrotów licznika pobocznego.

Celem zakończenia serji II obrotów licznika pobocznego należy uwidocznnić sprzedaż dwóch kart dopełniających; celem zakończenia serji III obrotów licznika pobocznego uwidocznią się sprzedaż trzech kart dopełniających — i t. d.

6) Począwszy od serji I/2 (punkt 4 ustęp 1) ma kasa urzędu skarbowego przy każdej parze nagłówków uwidocznnić różnicę, o którą wartość kart stemplowych, objętych serjami poprzednimi, przewyższa sumę kwot, wykazanych przez licznik główny we wszystkich serjach poprzednich. Różnica ta wynosi co do każdej serji 1 gr. Należy zatem uwidocznnić po ukończeniu serji I/1 (przy nagłówkach: „Serja obrotów licznika pobocznego I. Serja obrotów licznika głównego 2”) 1 grosz, po ukończeniu serji I/2 — 2 grosze, po serji I/100 — 1 zł, po serji II/100 — 2 zł i t. d.

Płatnik ma przechowywać każdy tom księgi kontroli kart stemplowych po jego zużyciu przez dwa lata.

§ 12. W razie zepsucia się maszyny płatnik winien zawiadomić o tem niezwłocznie urząd skarbowy. Jeżeli celem naprawienia maszyny jest niezbędnem zdjęcie pokrywy, to należy maszynę wraz z księgą kontroli opłat stemplowych dostawić do urzędu skarbowego. Właściwy funkcjonarjusz tego urzędu stwierdza stan obu liczników i otwiera zamek urzędowy. Jeżeli naprawa nie może nastąpić niezwłocznie w obecności funkcjonarjusza urzędu skarbowego, to następuje wyjęcie sygnetu, służącego do wytwarzania „znaku stałego” (§ 9, punkt 4), jak również taśmy kontrolnej. Funkcjonarjusz urzędu skarbowego stwierdza wykonanie powyższych czynności w protokóle, wymieniając w szczególności stan obu liczników przed otwarciem

zamka urzędowego oraz wadliwość, na skutek której maszyna wymaga naprawy. Protokół ma być podpisany przez funkcjonarjusza urzędu skarbowego oraz przez płatnika lub osobę przezeń upoważnioną. Sygnet, część taśmy kontrolnej, na której znajdują się odciski znaków stemplowych oraz klucz do zamka urzędowego pozostają w przechowaniu urzędu skarbowego.

Po dostawieniu do urzędu skarbowego maszyny naprawionej zostaje w obecności właściwego funkcjonarjusza tego urzędu wmontowany sygnet, służący do wytwarzania „znaku stałego”, poczem wymieniony funkcjonarjusz, zaopatrzwszy zamek urzędowy we wkładkę, unieruchamia pokrywę maszyny, stwierdza stan liczników oraz stan taśmy kontrolnej, dokonywa stemplowania próbnego z użyciem jednej karty stemplowej, dostarczonej przez płatnika, stwierdza stan liczników po ukończeniu tego stemplowania oraz wydaje płatnikowi zaświadczenie, wymieniające ilość próbnych znaków stemplowych, numery: znaków próbnych pierwszego i ostatniego oraz łączną wartość (cyframi i słowami) wszystkich znaków próbnych. Powyższe czynności mają być stwierdzone protokółem, zawierającym dane, wymienione w ustępie przedostatnim § 7, podpisanym przez funkcjonarjusza urzędu skarbowego oraz przez płatnika lub osobę przezeń upoważnioną.

Zaświadczenie, o którym mowa w ustępie trzecim niniejszego paragrafu, przyjmuje kasa urzędu skarbowego w miejsce zapłaty przy sprzedaży kart stemplowych (§ 8).

§ 13. Funkcjonarjusze państwowi, legitymujący się upoważnieniem, udzielonem przez prezesa izby skarbowej lub przez naczelnika urzędu skarbowego, mają prawo w porze, wyznaczonej do prowadzenia przedsiębiorstwa płatnika: ustalać stan liczników i taśmy kontrolnej oraz żądać okazania kart stemplowych jeszcze nieużytych, jako też już zużytych a jeszcze niezwróconych kasie urzędu skarbowego tudzież księgi kontroli kart stemplowych (§ 11).

W razie stwierdzenia nadużyć lub podejrzania w tej mierze wymieniony funkcjonarjusz ma prawo unieruchomić maszynę lub zarządzić przeniesienie jej — na koszt płatnika — do urzędu skarbowego.

Czynności, wymienione w niniejszym paragrafie, mają być stwierdzone protokółarnie. Płatnik może wnieść do protokołu swoje uwagi,

§ 14. Do znaków stemplowych, wytworzonych zapomocą maszyny, stosuje się analogicznie przepisy o wymianie znaczków stemplowych z następującemi uzupełnieniami:

Podanie o wymianę należy wnieść do tego urzędu skarbowego, w którego okręgu znajduje się maszyna, zapomocą której dane znaki stemplowe zostały sporządzone. Wymiana może być dokonana także w ten sposób, że kasa urzędu skarbowego przyjmie znaki stemplowe, przeznaczone do wymiany, wraz z zawiadomieniem o zarządzeniu wymiany w miejsce zapłaty przy sprzedaży kart stemplowych (§ 8 niniejszego rozporządzenia).

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Załączniki do rozp. Min. Skarbu z dn.
25 lutego 1932 r. (poz. 349).

Wzór Nr. 1 (do § 6).

KSIĘGA SYGNETÓW STEMPLOWYCH.

Numer licencji	Firma sprzedawcy	Firma i zamieszkanie (siedziba) płatnika	W y d a n o		U w a g i
			dnia	o godzinie	

Wzór Nr. 2 (do § 9).

27 9 31 2674 **Zł. 40,55**

Wzór Nr. 3 (do § 9).

2311 31 2674 **Zł. 240,55**

